

SCENÁRISTA

1

Za okny Tondova bytu padá listopadový déšť. Sedím za psacím stolem a v záchvatu inspirace, pod vlivem debaty s Raškou, píšu nový scénář. Klapky psacího stroje, staré underwoodky, usilovně klapají. Vytáhnu papír a pročítám jej po sobě. Pak ho uložím na hromádku popsanych archů a zakládám nový. Na podlaze kolem mě se válejí zmuchlané koule papíru.

Ozve se zaťukání na dveře a do pokoje vstoupí s hrnkem čaje Markétka. Tiše ke mně dojde a položí mi čaj opatrně na stůl.

„Píšeš?“

„Hm...“

„A jak ti to jde?“ sbírá zmuchlané papíry z podlahy a hází je do uhláku u kamen.

„Nech to bejt, já to pak seberu...“

Markétka přejde k oknu.

„Říkala jsem si, jestli by ses nešel třeba trochu projít...“

Na vzduch...“

„Hlavně mi tady nevětrej!“

„Tak promiň,“ už nic neřekne a tiše za sebou zavře dveře.

Na stěně visí zažloutlá svatební fotka v oválném rámu. Markétka odestýlá postel v tetiččině ložnici. Sundává a skládá paličkovaný přehoz, naklepává kanafasové polštáře a peřinu, zatímco Tondova tetička ve flanelové noční košili a s rozpuštěnými vlasy stojí u velké šatní skříně z leštěného ořechu. Otočí se a drží před sebou starodávné bílé svatební šaty.

„V těch jsem se vdávala.“

Markétka k ní dojde a dlaní pohladí látku s krajkami a volány.

„Jsou krásný.“

„Pro nevinnou nevěstinku. Můžeš si je půjčit na veselku. Necháme je u švadleny upravit.“

„Jste moc hodná... Ale je ještě dost času.“

„Jen aby nebylo najednou pozdě! Počkej, někde by tady měl být i závojiček...“

Předá šaty Markétce a štrachá v šuplících šatníku. Nevšimne si, že Markétka posmutněla. Do ložnice vejdu já a držím štos popsanych papírů.

„Nechceš si to přecíst?“

Markétka hned pookřeje.

Hodinu přecházím za dveřmi pokoje, uvnitř se svítí. Pak to už nevydržím, zaklepu a vstoupím dovnitř. Markétka sedí v křesílku, na klíně má štos papírů mého scénáře.

„Tak co?“

Vstane, papíry se jí svezou z klína na zem. Přejde ke mně a zašeptá: „Je to moc krásný, Jindro,“ obejmeme mě a stiskne.